

486

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU ROLNEGO I SPOŻYWCZEGO

z dnia 15 listopada 1950 r.

w sprawie przywrócenia obowiązku przyjmowania butelek po wyrobach Państwowego Monopoli Spirytusowego.

Na podstawie art. 60 ust. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 63, poz. 586 i z 1933 r. Nr 84, poz. 615) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 314 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 88, poz. 746 i z 1934 r. Nr 3, poz. 12) wprowadza się następującą zmianę:

ust. 3 otrzymuje brzmienie następujące:

„Detaliczne punkty sprzedaży obowiązane są do przyjmowania od konsumentów każdej ilości próz-

nych butelek (naczyni) po wyrobach P.M.S. na warunkach i po cenach ustalonych dla skupu butelek (naczyni) i dostarczania tych butelek (naczyni) do punktów wskazanych przez P.M.S.“.

§ 2. Uchyła się rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 27 stycznia 1937 r. o zawieszeniu obowiązku przedsiębiorców detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych przyjmowania od konsumentów zwrotnych butelek po wyrobach Państwowego Monopoli Spirytusowego (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 60).

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu Rolnego i Spożywczego:

w z. J. Domański

487

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA BUDOWNICTWA

z dnia 17 listopada 1950 r.

w sprawie tymczasowych ulgowych przepisów budowlanych.

Na podstawie art. 408 pkt 6 oraz art. 416 ust. 2 i 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. z 1939 r. Nr 34, poz. 216 i Nr 77, poz. 514, z 1946 r. Nr 16, poz. 209, z 1948 r. Nr 35, poz. 240 i z 1949 r. Nr 4, poz. 20) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Artykuły, powołane w niniejszym rozporządzeniu bez bliższego określenia, oznaczają artykuły rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli.

2. Właściwymi władzami budowlanymi w rozumieniu niniejszego rozporządzenia są władze, powołane do zatwierdzenia projektów robót budowlanych lub do udzielania pozwoleń na ich wykonanie.

§ 2. 1. W przypadkach wyjątkowych, usprawiedliwionych względami architektonicznymi, zezwala się na przekraczanie frontowej linii zabudowania i linii regulacyjnej (oddzielającej teren ulicy od nieruchomości) przy budowie: podcieni galerii, garaży, bram przejazdowych itp. części budynków.

2. Zastosowanie przepisu ust. 1 wymaga zgody właściwej władzy planowania przestrzennego oraz instytucji, powołanej do czuwania nad urządzeniami ulicznymi i nad bezpieczeństwem ruchu, a także władz konserwatorskich na terenach podlegających ich opiece.

§ 3. 1. Zezwala się na przekroczenie wysokości budynków, określonej w art. 181, gdy przekroczenie takie jest przewidziane w prawomocnym, miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego albo zgodne z projektowanymi zasadami tego planu.

2. W przypadku, gdy miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego nie jest prawomocny, a zamierzone przekroczenie wysokości budynków zgodne jest z projektowanymi zasadami tego planu, zastosowanie przepisu ust. 1 do budynków dzielnic zabytkowych wymaga zgody władzy konserwatorskiej.

§ 4. Ściany zewnętrzne i nośne oraz filary nośne budynków ogniotrwałych (art. 188) można budować z materiałów zastępczych, odpornych na działanie ognia i wytrzymałych na ciśnienie, jak pustaki wiórowo-cementowe, trocinobeton itp., a pokrycie można wykonać z nasyconych całkowicie roztworem gliny materiałów takich, jak słoma lub trzcina, uodpornionych na działanie ognia w sposób określony przez właściwe władze.

§ 5. W przypadkach, gdy do budowy murów ogniochronnych lub ścian użyte są materiały zastępcze o odporności na działanie ognia większej od odporności cegły palonej, grubość tych murów, ścian lub ich części, przylegających do konstrukcji z materiału palnego, można zmniejszyć o tyle, aby ich odporność na działanie ognia i wytrzymałość na ciśnienie odpowiadała odporności i wytrzymałości odpowiednich konstrukcji z cegły palonej o grubości, wymaganej przez przepisy art. 196 i 197, art. 214 pkt b) i d), art. 230 i 233 oraz art. 237.

§ 6. W budynkach, w których stropy, konstrukcja i pokrycia dachu wykonane są z materiałów ogniotrwałych, mury ogniochronne (art. 196) należy wyprowadzać tylko do stropu najwyższej kondygnacji, a w dzielnicach o charakterze zabytkowym przy zastosowaniu dachów ze spadkiem w kierunku granicy sąsiedniej nieruchomości — do niepalnego pokrycia dachu.

§ 7. 1. Budynek ogniotrwały, wznoszony bezpośrednio przy granicy sąsiada, może nie posiadać muru ogniochronnego, wymaganego przez przepis art. 196:

- 1) jeżeli jest budynkiem mieszkalnym, jednorodzinnym w zabudowie szeregowej lub bliźniaczej, albo
- 2) jeżeli jest prawnie zapewnione niezabudowanie sąsiedniej działki do odległości, jaką w myśl przepisów obowiązujących należy zachować między budynkami.

2. W przypadku, określonym w ust. 1 pkt 1, ścianę pomiędzy budynkami szeregowymi lub bliźniaczymi na-

leży budować z materiału ogniotrwałego i wyprowadzać od fundamentu do niepalnego pokrycia dachu.

§ 3. Dopuszcza się następujące odstępstwa od przepisów art. 209 i art. 210 ust. 1, 2, 3 i 4 przy budowie schodów w jednorodzinnych domach mieszkalnych:

- 1) szerokość użytkowa schodów może być zmniejszona do 80 cm,
- 2) schody mogą być oświetlone pośrednim światłem dziennym,
- 3) wzniesienie stopni może być powiększone, a szerokość podnóżka może być zmniejszona do 20 cm,
- 4) szerokość stopni klinowych w odległości 40 cm od wewnętrznej krawędzi schodów może być zmniejszona do 20 cm,
- 5) wysokość sufitów nad schodami i spocznikami może być zmniejszona do 1,90 m.

§ 9. 1. W przypadkach, uzasadnionych względami obronności Państwa, dopuszcza się oświetlenie schodów (art. 209), prowadzących do pomieszczeń o specjalnym przeznaczeniu, zagłębionych całkowicie lub częściowo w teren, pośrednim światłem dziennym albo światłem sztucznym. Władza w tym przypadku ustali warunki, jakim schody powinny odpowiadać.

2. Przepis ust. 1 ma zastosowanie również przy odbudowie budynków zabytkowych, gdy chodzi o oświetlenie wewnętrznych klatek schodowych.

§ 10. Dopuszcza się urządzenie ognisk i otworów kominowych (art. 211) pod schodami ogniotrwałymi.

§ 11. W budynkach użyteczności publicznej o ogniotrwałej konstrukcji ścian, stropów i dachów schody ogniotrwałe, wymagane przez przepis art. 214, mogą być nie odbudowane oraz mogą posiadać zmienny układ i połączenie z innymi schodami na poszczególnych kondygnacjach z zachowaniem warunków bezpieczeństwa przeciwpożarowego.

§ 12. Kominę można wznosić na konstrukcjach odmiennych od konstrukcji, wymienionych w art. 230, pod warunkiem, że konstrukcje te pod względem wytrzymałości statycznej i odporności na działanie ognia będą odpowiadały konstrukcjom wymienionym w art. 230.

§ 13. Wymagana przez przepis art. 233 grubość ścian, oddzielających schody ogniotrwałe od przewodów kominowych, może być zmniejszona do połowy, jeżeli względy statyczne i bezpieczeństwa przeciwpożarowego nie stoją temu na przeszkodzie.

§ 14. 1. Pomieszczenia przeznaczone na pobyt ludzi mogą być zagłębione w ziemi i zaopatrzone w okna nie czyniące zadość wymaganiom art. 241 ust. 2 i 3 i art. 245 ust. 3 albo też oświetlone pośrednim światłem dziennym lub światłem sztucznym, jeżeli za tym prze-

mawiają względy obronności Państwa. W tym przypadku władza określi warunki, jakim pomieszczenia powinny odpowiadać pod względem oświetlenia i wentylacji.

2. Przepis ust. 1 stosuje się również do pomieszczeń, przeznaczonych na krótkotrwały pobyt ludzi, jak sale zebrań, stołówki itp., z urządzeniami i lokalami pomocniczymi, z wyjątkiem kuchni, przeznaczonych na stałe miejsce pracy.

3. Pomieszczenia oświetlone za pomocą światła sztucznego powinny być zaopatrzone w oświetlenie zapasowe innego rodzaju lub zasilane z osobnego źródła.

§ 15. Przepisu art. 245 ust. 1 nie stosuje się do pralni, suszarni i pracowni, przeznaczonych do przejściowego użytku poszczególnych lokatorów. Pomieszczenia te mogą być oświetlone światłem sztucznym. Wysokość ich powinna wynosić co najmniej 2,30 m w świetle. Powinny one być zabezpieczone od wilgoci i posiadać należytą wentylację.

§ 16. Określone w art. 242 wysokości pomieszczeń przeznaczonych na pobyt ludzi mogą być zmniejszone: w domach o więcej niż dwóch kondygnacjach do 2,50 m, pod warunkiem zastosowania w pomieszczeniach wentylacji grawitacyjnej (naturalnej). Przepis ten nie dotyczy nowobudowanych zakładów pracy.

§ 17. Do budynków ogniotrwałych, określonych w art. 270 ust. 1, stosuje się przepis § 4.

§ 18. Do budynków, wznoszonych w myśl art. 278 przy granicy sąsiada, tudzież do budynków, budowanych z materiałów zastępczych, stosuje się przepisy §§ 5, 6 i 7 ust. 1.

§ 19. W przypadkach, określonych w art. 278 w zdaniu pierwszym, w razie wznoszenia lub istnienia budynku w pewnej części ogniotrwałego, a w pewnej nieogniotrwałego, wymagane przez przepisy art. 277 i 279 odległości budynków nieogniotrwałych będą liczone od nieogniotrwałej części budynku.

§ 20. Do schodów ogniotrwałych, wymaganych przez przepis art. 284 w budynkach użyteczności publicznej, ma zastosowanie przepis § 11.

§ 21. Przy budowie schodów (art. 285—287) dopuszcza się ulgi, przewidziane w §§ 8 pkt 2—5, 9, 10 i 11.

§ 22. Przy stawianiu kominów (art. 294, 297, 300) stosuje się przepisy §§ 5, 12 i 13.

§ 23. Przy wznoszeniu pomieszczeń, przeznaczonych na pobyt ludzi (art. 306), stosuje się przepisy §§ 14 i 15.

§ 24. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Budownictwa: *R. Piotrowski*

488

OBWIESZCZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 10 listopada 1950 r.

o sprostowaniu błędów w ustawie o 6-letnim planie rozwoju gospodarczego i budowy podstaw socjalizmu na lata 1950 — 1955.

Na podstawie art. 5 ust. 1 pkt 1 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 września 1935 r. o wydawaniu Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 68, poz. 423 i z 1945 r. Nr 55, poz. 305)

prostuje się następujące błędy w ustawie z dnia 21 lipca 1950 r. o 6-letnim planie rozwoju gospodarczego i budowy podstaw socjalizmu na lata 1950 — 1955 (Dz. U. R. P. Nr 37, poz. 344):